

Mál nr. 14/2002

M v/bótakröfu um afnotamissi og Vátryggingarfélagið V v/ábyrgðartryggingar bifreiðar

Ágreiningur um afnotamissi í kjölfar áreksturs þann 02.09. 2001.

Gögn.

1. Málskot móttakið 21.01. 2002.
2. Bréf Neytendasamtakanna, dags. 09.10. 2001 og 04.10. 2001.
3. Bréf vátryggingafélagsins, dags. 11.01. 2001.
4. Leigusamningur, dags. 03.09. 2001.
5. Reikningur vegna bílaleigu.
6. Greinargerð málskotsaðila, dags. 29.09. 2001.
7. Reikningar vegna þústþjónustu og viðgerðar.
8. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 07.02. 2002.
9. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 1085/2001.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila. Þá umfjöllun er óþarft að geta ítarlega í þessari samantekt.

Málskotsaðilinn lenti í árekstri þann 02.09. sl. Ekki er ágreiningur um tildrög eða sakarskiptingu, málskotsaðilinn (M) var í fullum rétti. Ágreiningur er um rétt hans til greiðslu bóta vegna afnotamissis bifreiðar hans og hvort viðgerð á þústkerfi hafi verið bætt að fullu.

Óumdeilt er að viðgerð á bifreiðinni tók 11 daga og hefur félagið fallist á að greiða kostnað af bílaleigubíl í þann dagafjölda, sem það telur vera eðlilegan viðgerðartíma. Daginn eftir óhappið mun M (tjónþoli) hafa ætlað að leggja upp í “fyrirfram skipulagða” ferð innanlands og fór hann í þá ferð á bílaleigubíl “enda þótt þá hafi tjónaskýrslu ekki verið skilað inn og bótaskylda hafi ekki legið formlega fyrir” að sögn félagsins. Félagið telur ósannað að hann hafi skýrt frá þessari fyrirætlan sinni. Bifreiðinni hafi verið ekið 2.908 km í ferðinni sem samsvari 264 km á dag. Félagið telur sér óskýlt að greiða bætur fyrir afnotamissi umfram 100 km á dag og hefur því fallist á greiðslu 1100 km en tjónþoli telur sig eiga rétt á greiðslu að auki fyrir þá 1808 km sem eftir eru.

Vátryggingafélagið telur að samkvæmt reglum skaðabótaréttar eigi tjónþoli ekki rétt til greiðslu frekari bóta fyrir afnotamissi. Það telur keyrslu tjónþola langt umfram það sem eðlilegt geti talist sem tjónvaldur hafi með sanngirni mátt gera ráð fyrir. Félagið telur viðmiðun sína um 100 km á dag eðlilega. Hvert tilvik verði þó að skoða sérstaklega með hliðsjón af reglum um orsakatengsl og sennilega afleiðingu. Félagið staðhæfir að tjónþola sé jafnan gerð grein fyrir takmörkun þessari af starfsmönnum félagsins eða bílaleigu. Félagið telur að tjónþolinn hafi ekki haft samráð við félagið um umframakstur sinn og hann sé því félaginu óviðkomandi. Hann hafi heldur ekki sýnt fram á nauðsyn þess mikla aksturs sem hér um ræðir.

Vátryggingafélagið kveðst hafa greitt bætur fyrir viðgerð á bifreiðinni. Það telur framlagðan reikning sem tjónþoli byggir kröfu sína á ekki tilkominn vegna tjónsins og hann sé því félaginu óviðkomandi.

Málskotsaðilinn (M) vísar til þess að hann hafi ætlað að fara í umrædda sumarferð. Hann telur að félagið eigi að greiða kostnað vegna þessa að fullu. Notkun bifreiðarinnar megi rekja til þess áreksturs sem hér um ræðir. Hann staðhæfir að hann hafi ekki verið upplýstur um að akstur bílaleigubifreiðarinnar væri takmarkaður við ákveðinn kílómetrafjölda. Hann vísar til 3. mgr. 58. gr. laga um vátryggingastarfsemi nr. 60/1994 um upplýsingaskyldu

vátryggingafélagsins. Hann telur að sumarfrí sé hluti af eðlilegu lífi fólks og innan marka sennilegra afleiðinga. Hann telur að “þumalfingurregla” félagsins sé ósanngjörn og brjóti í bága við reglur skaðabótaréttarins.

M fjallar og um ágreining sinn við félagið um hvort fullnægjandi viðgerð á þústikerfi bifreiðarinnar hafi farið fram. Hann telur að félagið hafi ekki bætt að fullu það tjón sem varð.

Álit.

Samkvæmt samþykktum Úrskurðarnefndarinnar fjallar hún ekki um bótafjárhæð nema að fengnu samþykki aðila. Vátryggingafélagið samþykkir ekki að nefndin fjalli um bótafjárhæðir í málinu “heldur aðeins hvort greiðsluskylda sé fyrir hendi og að hve miklu leyti.”

V segir M hafa farið í áður ákveðna ferð innanlands á bílaleigubíl þrátt fyrir að þá hafi tjónaskýrslu ekki verið skilað inn og bótaskylda því ekki legið formlega fyrir eða verið samþykkt. V segir að M hafi ekki greint félaginu frá þeirri fyrirætlun sinni eða haft samráð við félagið um ofangreinda notkun bílaleigubifreiðarinnar. V telur því að um verulegan umframakstur sé að ræða sem V sé óviðkomandi. Þá heldur V því fram að M hafi heldur ekki sýnt fram á nauðsyn þess mikla aksturs.

Nefndin telur að M hafi átt að upplýsa félagið um fyrirhugaða notkunar bílaleigubifreiðarinnar sem var óvenjulega mikil. Gegn neitun félagsins er ósannað að M hafi gert V fullnægjandi grein fyrir fyrirhugaðri notkun bifreiðarinnar en það hefur þau áhrif að ekki er hægt að leggja greiðsluskyldu á V vegna skorts á upplýsingagjöf til M. Ekki hefur því verið sýnt fram á eða réttlætt af hálfu M að hann eigi rétt á frekari bótagreiðslum vegna afnotamissisins en V hefur þegar boðið. Í tengslum við upplýsingaskyldu félagsins um afnotamissi má geta þess að fyrirliggjandi upplýsingabæklingur félagsins, tekur ekki á því álitaefni sem hér er til umfjöllunar. Bæklingurinn geymir einungis takmarkaðar upplýsingar um raunverulega réttarstöðu aðila.

M hefur ekki sýnt fram á að hann eigi rétt á fyllri bótum vegna viðgerðar á þústikerfi bifreiðarinnar. Umfjöllun hans um þetta atriði er takmörkuð og óskýr.

Niðurstaða.

M hefur ekki sýnt fram á að hann eigi rétt á fyllri bótagreiðslu vegna máls þessa.

Reykjavík 26. febrúar 2002

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.